

Warszawa, 24 września 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

H 02 k 21/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 25245.

Kl. 21 a², 29/01.

Państwowe Zakłady Tele- i Radjotechniczne w Warszawie *)
(Warszawa, Polska).

Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny.

Zgłoszono 2 lipca 1935 r.

Udzielono 20 lipca 1937 r.

Wynalazek dotyczy magnetoelektrycznego induktora czyli generatora prądu zmiennego małej mocy, stosowanego w telefonii i w sygnalizacji.

Induktor według wynalazku posiada jako źródło siły magnetomotorycznej wirujący magnes trwały pojedynczy lub złożony z kilku części, wykonany ze stali o natężeniu powściągającym większym od 500 erstedów. Magnes ten może mieć kształt prostopadłościanu i posiadać dwa nabiegunniki z żelaza miękkiego o przekroju poprzecznym w kształcie odcinka koła. Połączenie magnesu z nabiegunnikami może być uskutecznione za pomocą ścianek

bocznych odpowiedniego kształtu. Przez środki ścianek bocznych przechodzi wałek, służący do obracania wirnika. Wałek ten może się składać z dwóch części, aby uniknąć konieczności przeprowadzania go przez magnes trwały, co wymagałoby odlania magnesu z odpowiednio umieszczonym otworem. W przypadku zastosowania magnesu złożonego magnesy składowe mogą być umieszczone z obu stron wałka, który może być niedzielony.

Twornikiem w induktorze według wynalazku jest stojan; może się on składać z nabiegunników, pomiędzy którymi wiruje wirnik (magnes) i które są połączone jarz-

*) Właścicielka patentu oświadczyła, że wynalazcami są pp. Piotr Tarnowski i Stanisław Umiński.

00
mami z rdzeniem uzwojenia; w ten sposób tworzy on dla strumienia magnetycznego drogę zamkniętą.

Uzwojeniem twornika (stojana) może być jedna cewka. Komora, w której się mieści wirnik, może być uszczelniona za pomocą odpowiednio ukształtowanych osłon.

Przykład induktora według wynalazku jest przedstawiony na rysunku. Wirnik jest utworzony z magnesu trwałego 1, dwóch nabiegunków 6 i dwóch ścianek bocznych 7. Magnes 1 ma kształt prostopadłościanu; do jego powierzchni biegunowych przylegają nabiegunki 6, mające w przekroju poprzecznym kształt odcinka koła.

Uzwojenie jest umieszczone na stojanie i jest wykonane w postaci jednej cewki, osadzonej na rdzeniu żelaznym 4.

Obwód magnetyczny induktora stanowią: rdzeń 4, jarzma 3, nabiegunki stojana 2 i wirnik (nabiegunki 6 oraz magnes 1).

Komora, w której się mieści wirnik, jest osłonięta z góry, z dołu i z boków i w ten sposób jest szczelnie zamknięta. Osłony boczne 8 są zaopatrzone w łożyska, w których obraca się wałek wirnika. Do napędu wirnika służy przekładnia zębata 9, napędzana za pomocą korbki, nie przedstawionej na rysunku, osadzonej na wałku 10. Wałek 10 jest osadzony w swych łożyskach przesuwnie, jak zwykle w induktorach, i znajduje się pod działaniem sprężyny.

Dzięki zastosowaniu ogólnie znanych urządzeń, wałek 10 przesuwa się wzdłuż własnej osi przy obracaniu korbki. Prze-

suw wałka 6 wzdłuż własnej osi wykorzystuje się do przełączania sprężyn kontaktowych, nie przedstawionych na rysunku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny posiadający jako źródło siły magnetomotorycznej magnes trwały, wykonany ze stali o natężeniu powściągającym większym od 500 erstedów, znamieny tym, że magnes jest wirnikiem, a twornik stojanem.

2. Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny według zastrz. 1, znamieny tym, że wirnik posiada magnes trwały w kształcie prostopadłościanu, pojedynczy lub złożony z kilku magnesów, i dwa nabiegunki z żelaza miękkiego o przekroju poprzecznym w kształcie odcinka koła.

3. Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny według zastrz. 1, 2, znamieny tym, że magnes jest połączony z nabiegunkami za pomocą dwóch ścianek bocznych.

4. Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny według zastrz. 1 — 3, znamieny tym, że uzwojenie stojaną stanowi jedna cewka z rdzeniem żelaznym.

5. Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny według zastrz. 1 — 4, znamieny tym, że komora, w której się mieści wirnik, jest szczelnie zamknięta osłonami.

Państwowe Zakłady
Tele- i Radjotechniczne
w Warszawie.

